

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΡΟΣ "ΕΣΚΑΡΦΑΛΩΣΑ,, ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ...

(Αναμνήσεις της γοητευτικής βεντέτας Μπεμπέ Ντάνιελς)

ΕΡΕΤΕ πώς Ξίνα ηθοποιός του κινηματογράφου; Νά σας τ'ο πώ: Μιά μέρα κατάφερα να «σουργώσω» μιιά τουαλέττα κι' ένα ζευγάρι σκαρπίνια, με ψηλά τακούνια, κι' έτσι μπόρεσα να πηδήσω τό... φράχτη που με χώριζε από τόν κινηματογράφο και να «σκαρφλώσω» στην δόνη...

Η αλήθεια όμως είναι ότι τραγούζα πάντα μέσα στα στούντιο και στα φαντασμαγορικά «τεκόρ» τους κι' έπαιζα δοκιμαστικά στά παρασκήνια, μικρό κορίτσι ακόμη, μαζί με τη μητέρα μου, που προσπαθούσε να γύρι ηθοποιός του κινηματογράφου. Ένας μάλιστα σκηνοθέτης με χρυσή καρδιά μου είχε δώσει κάποτε ένα τόσο δα «ρολίκι» σε κάποιο φίλο μου. Μά τότε μόνο μπόρεσα να κάνω πραγματικά την τύχη μου, όταν κατάφερα να «οικονομήσω» ένα πρόγραμμα κι' ένα ζευγάρι σκαρπίνια εύπαρτα-στα...

Φαντάζεστε λοιπόν τη χαρά μου όταν κατάλαβα, ένα απόγευμα, ότι η τύχη χτυπούσε στην πόρτα μου! Η ζωή μου τότε δεν ήταν διόλου ρόδινη. Ζούσα ακόμη με τη μαμά, αφού πέρασα τρία χρόνια σ' ένα παρθενγωγείο, και σάς βεβαιώνω ότι τα οικονομικά της οικογένειας Ντάνιελς εκείνο τόν καιρό δεν ήταν διόλου άνθηρά. Και πώς θέλετε να ήταν; Η μαμά έπαιζε κάποτε-κάποτε ρόλους «έξτρα», εδω κι' εκεί, χωρίς τίποτα τό σταθερό και τό μόνιμο. Τα λεπτά που κερδιζε λοιπόν μόλις μάζ σώνανε για να μη πεθάνουμε της πείνας...

Έκεινη την ημέρα, η μαμά είχε πάει μ' ένα θίασο στα περίχωρα του Χόλλυγουντ. Ήμουν λοιπόν μόνη και, μιά την αλήθεια, δεν ήξερα τί να κάνω... Κατάλαβα ότι έπρεπε να ζω την τύχη για να πετύχω να με προσέξουν οι μαζαραγαυίδες του κινηματογράφου. Ήξεραν βέβαια τ' όνομά μου, αυτό όμως δεν έσημαινε κι' ότι ήταν πρόθυμοι να μ' «αγκαζάρουν»...

Έκει λοιπόν που καθόμουν κι' Ξίνα αυτές τις μελαγχολικές σκέψεις, άκουσα Ξαφρινά να χτυπά το τηλέφωνο. Ήταν ο διευθυντής του Χάρολντ Λούτ και ήθελε να ιδή τη μαμά, την «μισση» Ντάνιελς.

— Η κυρία Ντάνιελς δεν είν' εδω! τού ελα νευριασμένη.

— Μά δεν ζητάω την κυρία Ντάνιελς, αλλά τη δεσποινίδα Ντάνιελς! μου εξήγησε εκείνος γελώντας.

«Ακόμη και τώρα δεν μπορώ να καταλάβω πώς μπόρεσα να τού απαντήσω. Θεέ μου! Τι ταραχή ήταν αυτή που με είχε πιάσει! Ήξερα σύγκομη σαν τό φάρι... Τέλος όμως λόθηξε η γλώσσα μου και τού απάντησα ότι ήμουν ή ίδια στο τηλέφωνο.

— Ω λ ο ρ α ί τ ! Έλάτε, αν μπορείτε, σήμερα τ' απόγευμα στο γραφείο μου... μου είπε τότε ο σκηνοθέτης. Κι' εγώ φυσικά τού τό υποσχέθηκα...

Τόση ήταν η χαρά μου και η μεγάλη μου συγκίνηση, ώστε άρχισα να γελά νευρικά και να τραγουδά άσυνάρτητα σαν να είχα τρελλάθει. Σε μιιά στιγμή όμως τ' άχασα! Είχε περάσει από τό νού μου μιιά σκέψη που μ' Ξίναε άμέσως να παγώσω από τό φόβο μου. Είχα θυμηθεί Ξίνα ότι δεν είχα να φορέσω τίποτα!... Η γυναίκες καταλαβαίνοντε κι' θά πη αυτό...

Άρχισα όστόσο να κάνω τό σπάτι άνω-κάτω, χωρίς, έννοιτια, να βρισχω φορέμα όπως τό ήθελα εγώ. Μά η τύχη τό έφερε ναχη άγοράσει η μαμά εκείνες τις ημέρες, με τις οικονομίες της, μιιά άπογευματινή τουαλέττα. Ένα φορέμα έλαφρό... σαν πεταλούδα! Δεν δί-στασα λοιπόν ούτε στιγμή, «Εσουργώσω» τό φορέμα, έτρεξα μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη και στολιστήκα μέσα σε δυό λεπτά της ώρας. Όταν όμως έφοριξα μιιά πατιό στα πόδια μου, Ξίναε τό χρώμα μου... Θεέ μου! Τα παπούτσιμα μου ήταν άξιοθηρήτα! Μ' αυτά θά τοίμωθαι να παρουσιαστώ μπροστά στο σκηνοθέτη; Καλύτερα να έπαυα τό πόδι μου!...

Άλλες άνασκαφές λοιπόν, άλλες άνακατοσύρες, άλλες βουτιές μέσα στα μπουβλά, στα ντουλάτια, στα βαθιά σωράκια τού κομοδ. Και τέλος, ύστερ' από τόσους και τόσους κρούς ιδρώτες και άγωνίες, κατάρθωσα να βρω στη βαλίττα μιάς φειας μου, που τη φιλοξένοσάμε δυό ημέρες τώρα, ένα ζευγάρι καινούργια σκαρπίνια με πανύψηλα τακούνια, που μου έφάνηκαν ύπεροχα!...

Θυμάμαι όμως ότι μου εχόντουσαν λίγο στενά και μου φαίνεται ακόμη περιεργό πώς μπόρεσαν να χωρέσουν τα πόδια μου εκεί μέσα... Όστόσο, ούτε τό πρόσζε τότε κι' έβγυγα σαν άστρατη από τό σπάτι, για να πάω να βρω τόν σκηνοθέτη τού Χάρολντ Λούτ.

Άν τύχει λοιπόν καμιά φορά να καλέθη κι' εσάς κανένας σκηνο-

θέτης, προσέξτε να μη χάσετε τό θάρρος σας και παρουσιαστήτε μπροστά του με κρεμασμένα μούτρα! Η ύπομνή σας, όταν θά τόν περιμένετε στον προθάλαμο τού γραφείου του, δεν πρέπει να εχη όρια... Αυτό βέβαια δεν είναι διόλου ευχάριστο, ούτε καν διασκεδαστικό, είναι μάλλον άνυπόφορο, αλλά πρέπει να Ξέρετε ότι έτσι συμβαίνει πάντα. Θα τόν περιμένετε ναρθή όποια ώρα τού κατινίου! Έγώ η δυστυχισμένη τόν έπεριμένα δυό ένάολμηρες ώρες να γυρίσει από τό στούντιο. Ήξερα όμως από μικρή αυτές τις συνήθειες και γι' αυτό, δίχως να με νοιάξη διόλου, τόν έπεριμένα άδιάφορη, χαμογελώντας κάθε τόσο στην ύπομνη, τών «άστέρων» που έστάλιζαν τούς τοίχους και κά-... πιδ τρελλά όνειρα για τό μέλλον...

Καμιά ιδέα τι με ήθελε αυτός ο σκηνοθέτης και συλλογιόμουν με κάποιο φόβο τί μπορούσα να κάνω, τί ήξερα, και πώς θά έπρεπε να τού αποδείξω ότι ήμουν γεννημένη για να γίνω ένας απόσ κινματογραφικός «άστέρας»!... Είχα πτε στεί με τέτοιον τρόπο, ώστε φαινόμουν πιό μεγάλη και πιο σκαρπινική καλής μου θείας κι' Ξίνα αν εύγυσιω να κερδιζω στο άνατόνημα, κι' αυτή η έντύπωση που έδινα, μεγάλωνε περισσότερο με τό που μου έφορεμα της μαμάς, που τό είχα ταυρίσει στο όνομα μου μ' ένα τόσοσ καρφίτσες...

Τέλος, ήθε ή στιγμή που μ' εκάλεσαν να παρουσιαστώ μπροστά στον σκηνοθέτη. Ήταν ένας πολύ καλός άνθρωπος. Μό δέχτηκε έγχαρά και μου φέρθηκε με μεγάλη ευγένεια. Μά εγώ είχα τόσο εασπίσι, ώστε δεν μπορούσα πιά ν' άνοιξω τό στόμα μου. Όταν όπτόσ λύθησε η γλώσσα μου, άρχισα να λέω τά πιό άσυνάρτητα πράγματα και να κτυπάω μπροστά μου σαν χαμένη, γουρλιώνοντας τά μάτια. Όλα τά όμορφα λόγια που είχα έτοιμάσει, όλες η σαγηνευτικές υπιές που είχα επροβάσει στον καθρέφτη της τούαντας μου και που ήμουν βέβαια ότι θά μπορούσαν να βάλουν φωτιά σ' όλο τό στούντιο, είχαν διαλυθεί. Δεν μπορούσα να πάρω ούτε την άναπνοή μου!...

Ο σκηνοθέτης μ' έντύτταξε από πάνω ως κάτω και κάθε τόσο τόν άκουγα να ψιθυρίζει:

— Περιεργό!... Πολύ περιεργό!... Είσαστε έσείς η μισ Ντάνιελς; Μά πώς λοιπόν έμεγαλώσατε έτσι; Που ήσαστε κωμωμένη τόσον καιρό;

— Σ' ένα παρθενγωγείο... τού απάντησα με σθουμένη φωνή.

— Νόμιζα πώς είσαστε πιό μικρή, μισ Ντάνιελς... Πολύ πιό μικρή... Για σταθήτε εκεί πέρα στη γωνιά... Έκει, να... Και τώρα, περπατήστε έπάνω-κάτω ελεύθερα...

Σάν αυτόματο, μ' άδειο τό κεφάλι και δίχως να Ξεχωρίζω τίποτε μπροστά μου, Ξίνα άμέσως, ό τι μου είπε. Έπειτα στάθηκα και τού έφοριξα μιιά κρυφή ματιά. Είχε άπογοητευθεί! Δεν τού είχα κάνει την έντύπωση που έπεριμένα και που περιμένα κι' αυτός από μένα!...

— Νόμιζα ότι είσαστε πιό μικρή, μισ Ντάνιελς... μου Ξαναείπε με λυπημένη φωνή.

Με μιάς λοιπόν είχα χάσει όλες τις ελπίδες μου... Είχα καταστρέψει μόνη μου την κινηματογραφική μου «καριέρα». Είχα γίνει πιό μεγάλη, ενώ έπρεπε να μείνω και να παρουσιαστώ όπως ήμουν...

Δεν ήξερα τί να τού ειπώ, εκείνη όμως τη στιγμή κατάλαβα ότι έπρεπε να κάνω κάτι για να σωθώ.

Κι' Ξίνανα πέταξα, χωρίς πολλές διατυπώσεις, τά πανύψηλα σκαρπίνια της θείας μου, χάλασα τά μαλλιά μου και τ' άφησα φροντιστά, όπως συνήθιζα πάντα. Έπειτα, Ξίνα δυό γύρους μέσα στο γραφείο, ζωηρά κι' ελεύθερα, και στάθηκα μπροστά του μ' ένα άγγελικό χαμόγελο στά χείλη.

Ε, λοιπόν! Θα τό πιστέψετε; Έγχο και τώρα ακόμη μπροστά στα μάτια μου τό κατάλλητο πρόσωπο τού σκηνοθέτου. Είχε πέσει πίσω στην πολυθρόνα του και με κτύπησε μ' έναν άπεριόριστο θαυμασμό.

— Μά έτσι... είσαστε ύπεροχη! μου φώναζε, τέλος, όλόχαρος, κι' άρχισε να με ρωτάη διάφορα πράγματα για τη ζωή μου και για την «καλλιτεχνική» μου πείρα, γιατί ήξερε ότι από μικρή τριγυρίζα μέσα στα στούντιο. Έπειτα, χαμογέλωσε Ικανοποιημένος από τις άπαντήσεις μου και μ' έβαλε να ύπογράψω ένα συμβόλιω για τρία χρόνια!

Θά έπαιζα τούς ρόλους αθάων κοριτσιών μαζί με τόν Χάρολντ Λούτ! Τέτοιό θριαμβευτικό εντεμπύτου δεν τό είχα ιδεί ούτε σ' όνειρό μου. Κι' έτσι λοιπόν, ύστερ' από τόσες άγωνίες, «σκαρφλώσασα, τέλος, στην δόνη, όπως λέμε έμεις εδω στο Χόλλυγουντ.

ΜΠΕΜΠΕ ΝΤΑΝΙΕΛΣ

Η Μπεμπέ Ντάνιελς